

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Lesoochranárske zoskupenie VLK**, občianske združenie, Tulčík 26, IČO: 31 303 862, *zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 20, Košice*, proti žalovanému: **Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky**, so sídlom Námestie Ľ. Štúra č. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 3816/2012-2.2 z 20. februára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S/159/2012-58 z 15. októbra 2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/159/2012-58 z 15. októbra 2013 **zrušuje a konanie zastavuje.**

Žiaden z účastníkov **nemá právo** na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 3816/2012-2.2 z 20. februára 2012, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové

rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia v Košiciach č.: 2011/00646 z 28. novembra 2011.

Uvedeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán na základe žiadosti Lesov SR **rozhodol o povolení výnimky zo zákazov ustanovených v § 16 ods.1 písm. b) a f) zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“ alebo „zák.č. 543/2002 Z.z.“) na zasahovanie do lesného porastu, poškodzovanie vegetačného a pôdneho krytu a na rušenie pokoja a ticha za účelom spracovania kalamity spôsobenej premnožením lykožrúta smrekového na území NPR Stratená, NPR Zejmarská roklina a NPR Sokol** nasledovne:

a/ v NPR Stratená v severnej polovici dielca č. 40A - spracovanie aktívnych chrobačiarov smreka a suchú stojacu drevnú hmotu smreka,

b/ v NPR Zejmarská roklina v dielci č. 403 - spracovanie iba aktívnych chrobačiarov smreka len v južnej 1/5 tohto dielca a s vyťahovaním stromov iba z lúk s tým, že zástupca NP Slovenský raj priamo v teréne preverí, aké množstvo kalamitnej hmoty sa v predmetnej časti dielca nachádza,

c/ v NPR Sokol v dielcoch č. 155, 157 - spracovanie len aktívnych chrobačiarov smreka s vyťahovaním a približovaním dreva po existujúcich lesných zväžniciach bez poškodenia ostatných zložiek porastu.

V zmysle § 82 ods.12 zák.č. 543/2002 Z.z. boli zároveň určené podmienky výnimky, pričom jednou z nich bolo určenie platnosti povolenej výnimky do 31.decembra 2012.

Uvedeným rozhodnutím zároveň správny orgán nepovolil žiadateľovi výnimku zo zákazov ustanovených v § 16 ods. 1 písm. b/, f/ zákona o OPaK na zasahovanie do lesného porastu, poškodzovania vegetačného a pôdneho krytu a rušenia pokoja a ticha za účelom spracovania kalamity spôsobenej premnožením lykožrúta smrekového v dielcoch č. 155, 157, 161 na území NPR Sokol, v dielcoch č. 196, 216, 224 na území NPR Stratená, v dielcoch č. 38, 39, 400A a 403 na území NPR Zejmarská roklina nasledovne:

a/ v NPR Sokol vo všetkých troch požadovaných dielcoch č. 155,157 a 161 na spracovanie suchej drevnej hmoty smreka,

b/ v NPR Stratená v dielcoch č. 196, 216, 224 (všetka v žiadosti uvedená hmota) a v južnej polovici dielca č. 40A,

c/v NPR Zemjarská roklina v dielcoch č. 38, 39, 400A (všetka v žiadosti uvedená hmota) a v 4/5 dielca č. 403.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a obsah súvisiaceho administratívneho spisu a po preskúmaní dospel k záveru, že svojvôľu žalovaného i prvostupňového správneho orgánu pri rozhodovaní o udelení výnimky zo zákazov podľa zákona o ochrane prírody v danom prípade možno vylúčiť. Z administratívneho spisu je zrejmé, že správny orgán v konaní nevychádzal len z tvrdení žiadateľa, ale k vydaniu ako podklad pre svoje rozhodnutie zabezpečil odborné stanovisko od Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Regionálne centrum ochrany prírody v Spišskej Novej Vsi, Správa národného parku Slovenský raj z 08.11.2011 č. NPSR/961/2011-Les.2 (ďalej len „ŠOP SR“).

Táto vo svojom podrobnom stanovisku jednak vyhodnotila navrhované lokality a ich stav z hľadiska ochrany prírody a krajiny triedením u jednotlivých navrhovaných lokalít a ich dielcov s uvedením návrhu riešenia v časti vyhovieť a povoliť výnimku zo zákazu a v časti s odôvodnením prečo výnimky na ťažbu nepovolí. Svoj návrh riešenia a samotné stanovisko ochrana riadne odôvodnila, z tohto správny orgán prvého stupňa i žalovaný vychádzal, pričom jej obsah bol premietnutý i do odôvodnenia rozhodnutí.

Krajský súd skonštatoval, že činnosti súvisiace s odstránením kalamitného dreva nie sú činnosťami, ktoré by apriori boli v rozpore so záujmami ochrany prírody. Zabránenie nežiadúceho rozmnoženia podkôrníkov a obmedzenie jeho preniknutia do okolitých lesných porastov má svoj význam aj v bezzásahovej zóne s piatym stupňom územnej ochrany. Ako vyplýva z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, tento veľmi presne zistil, ktorých lokalít sa konanie o povolenie výnimky týka, aký je ich charakter z hľadiska lesného ekosystému a z hľadiska národnej siete chránených území a stanovil podmienky realizácie výnimky. Súd sa stotožnil s názorom, že cieľom opatrení (zásahov), ktoré boli posudzované v konaní o udelenie výnimky, bolo zaistiť priaznivý stav typických druhov (smrek) v lesných biotopoch NPR a ochranu pred výrazným poškodením alebo zničením. Mal tiež za to, že správny orgán dostatočne zrozumiteľne opísal situáciu v kalamitou postihnutej oblasti, jej ďalší vývin v prípade nevykonania zásahu a nepriaznivý vplyv na dotknutý lesný biotop i na životné prostredie vo všeobecnosti. Opis a vyhodnotenie vývinu populácie podkôrnika, ktorej sa domáhal žalobca, sa javia vzhľadom na uvedené ako nadbytočné, nespôsobilé zmeniť rozhodnutie vo veci.

Z uvedených dôvodov sa súd potom nestotožnil s námietkou žalobcu, že konajúce správne orgány sa vecou riadne nezaoberali, naopak mal za to, že prvostupňový správny orgán pred vydaním rozhodnutia zabezpečil všetky k rozhodnutiu právne relevantné podklady a v jeho rozhodnutí je vyjadrené uváženie o potrebe zásahu do územia podliehajúceho piatemu stupňu ochrany a tým privolenie v podobe výnimky zo zákazov podľa zákona o ochrane prírody nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Podľa názoru súdu odôvodnenie rozhodnutia žalovaného poskytuje dostatočný základ na jeho vecné preskúmanie. Pokiaľ žalovaný odôvodnil svoje rozhodnutie s poukazom na prvostupňové rozhodnutie, s ktorým sa stotožnil, nie je dôvod považovať takáto rozhodnutie za nepreskúmateľné, pokiaľ takýmto nedostatkom netrpí aj prvostupňové rozhodnutie. Prvostupňové rozhodnutie podrobne a zrozumiteľne vysvetľuje, aké podklady boli pred vydaním rozhodnutia zadovážené, aké boli vyjadrenia účastníkov konania, ako sa s nimi správny orgán vysporiadal, ako hodnotil zistený skutkový stav a aké ustanovenia právnych predpisov na vec aplikoval. Nemožno sa preto stotožniť s námietkou nepreskúmateľnosti vznesenou žalobcom a konštatovať nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Súd poukázal tiež na to, že nie je nevyhnutné, aby sa odvolací správny orgán zaoberal každou vznesenou námietkou samostatne, pokiaľ z jeho rozhodnutia je zrejmé, na základe čoho dospel k právnomu záveru vo svojom rozhodnutí. Z napadnutého rozhodnutia podľa názoru súdu jednoznačne vyplýva, že nebolo v rozpore s § 47 ods. 3 správneho poriadku.

Pokiaľ ide o žalobcom namietanú nepresnosť identifikácie územia výroku prvostupňového rozhodnutia, súd sa plne stotožnil so žalovaným, že na určenie konkrétneho územia na povolenú lesohospodársku činnosť a na účely hospodárskej správy lesov je presnejšie a praktickejšie a aj súladné so zákonom vymedzenie územia prostredníctvom jednotiek priestorového rozdelenia lesa (JPRL). Bez identifikácie územia prostredníctvom JPRL by sa v danom území nemohol správne určiť stupeň územnej ochrany v rámci povolených výnimiek na činnosti požadované žiadateľom. Pri samotnej realizácii zásahu povoleného preskúmaným rozhodnutím sa v lesnom poraste ľahšie orientuje podľa identifikátora rozlišujúceho vek porastu v tzv. porastovej mape, ako keby bolo toto územie identifikované napríklad podľa parciel a ich čísel uvedených v mape katastrálneho operátu.

Vzhľadom na vyššie uvedené potom súd dospel k záveru, že námietky žalobcu sú nedôvodné, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi prizná náhradu trov konania. Rozsudok súdu prvého stupňa považoval žalobca za nesprávny z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. – súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a v ustanovení § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. – rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca zdôraznil, že zásadný nedostatok v zistení skutočného stavu vidí v tom, že správne orgány oboch stupňov nevykonali žiadne dokazovanie, z ktorého by vyplynuli spoľahlivé skutkové závery o tom, že dôvody na udelenie výnimky uvádzané žiadateľom skutočne existujú, teda, že správny orgán nijakým spôsobom neskúmal, či dôvod na udelenie výnimky – kalamita spôsobená podkôrnym hmyzom existuje u žiadateľa v takom rozsahu, že záujem na vykonaní lesohospodárskych opatrení – ťažby, prevyšuje záujem na ochrane prírody vyjadrený zákazom takejto činnosti v 5. stupni územnej ochrany.

Žalobca poukázal na rozhodnutie ministra životného prostredia SR v druhovo identickej veci, v ktorej tento orgán rozhodujúci o rozklade žiadateľa výslovne uviedol, že pre rozhodnutie o dôvodnosti udelenia výnimky je potrebné zistiť dostatočne skutočný stav veci, čo možno len tým spôsobom, že správnomu orgánu budú predložené výsledky hodnotenia aktuálneho výskumu populácií škodcov, ktorých kalamitné rozšírenie žiadateľ uvádza ako dôvod na udelenie výnimky. Len vyhodnotením týchto výsledkov možno dôjsť k záveru, že o tom, aký je stav ohrozenosti lesných kultúr a či tento stav zakladá odôvodnenosť výnimky žiadanej žiadateľom.

Súd prvého stupňa sa s touto námietkou vyrovnal tak, že *„správny orgán dostatočne zrozumiteľne opísal situáciu v kalamitou postihnutej oblasti, jej ďalší vývin v prípade nevykonania zásahu a nepriaznivý vplyv na dotknutý lesný biotop i na životné prostredie vo všeobecnosti. Opis a vyhodnotenie populácie podkôrnika, ktorého sa domáhal žalobca, sa javia vzhľadom na uvedené ako nadbytočné, nespôsobilé zmeniť rozhodnutie vo veci.“* Žalobca považoval tento záver súdu prvého stupňa za nepresvedčivý, nelogický a nesprávny so zreteľom jednak na ustanovenia správneho poriadku ukladajúce správnemu orgánu úplne a spoľahlivo zistiť skutočný stav veci, ako aj vzhľadom na ustanovenia zákona o ochrane prírody a krajiny, ktoré v ich vzájomnom kontexte vyžadujú pre udelenie výnimky zo zákazov, ktorými sa vyjadruje záujem na ochrane prírody, preukázanie takého dôvodu, ktorý prevyšuje nad záujmom na ochrane prírody, ako aj zo samotným názorom súdu prvého stupňa podľa ktorého *„so zreteľom na zmysel a obsah, ktoré vyplývajú zo zákona OPaK, je nevyhnutné skúmať v správnom konaní, či záujem na udelení výnimiek a zákazov je naliehavejší ako záujem na ochrane prírody vyjadrený práve týmito zásahmi.“*

V týchto súvislostiach záver súdu prvého stupňa o tom, že vyhodnotenie vývinu populácie podkôrnika by bolo nadbytočné a nespôsobilé zmeniť rozhodnutie vo veci, podľa názoru žalobcu nemožno označiť inak, ako nezrozumiteľný.

Pokiaľ súd prvého stupňa uviedol, že správny orgán (zrejme prvého stupňa) dostatočne zrozumiteľne opísal situáciu v kalamitou postihnutej oblasti a jej ďalší vývoj a nepriaznivý vplyv na dotknutý lesný biotop, žalobca nie je presvedčený o tom, že možno v odôvodnení rozhodnutia identifikovať takú časť, na ktorú sa v odôvodnení rozsudku odvoláva súd prvého stupňa. Možno súhlasiť len s tým, že prvostupňový správny orgán vymenoval podklady rozhodnutia, ktoré zhromaždil v priebehu konania, opísal chronológiu konania a jeho odôvodnenie obsahuje aj časť označenú ako „odôvodnenie povolenia výnimky.“ V časti odôvodnenia nasledujúcej pod týmto názvom je pre každý dielec v jednotlivých národných prírodných rezerváciách s 5. stupňom ochrany uvedené, čo v tom ktorom dieleci odporúča Správa NP Slovenský raj. Pri niektorých z týchto JPRL je uvedené, kam je tento dielec navrhovaný na zaradenie v budúcej, teda v čase vydania rozhodnutia neexistujúcej zonácii Národného parku Slovenský raj.

Napriek tomu, že prvostupňový správny orgán v časti, v ktorej vymenúva podklady rozhodnutia, poukázal na to, že žalobca vo svojom vyjadrení k podkladom rozhodnutia

uviedol, že neboli predložené žiadne analýzy, ktoré by vyvrátili tvrdenie, že zásahy človeka (ťažba, atď.) ovplyvňujú vývoj populácie škodcov viac ako počasie a prirodzení nepriatelia podkôrneho hmyzu. Žiadateľ ďalej nepredložil žiadne analýzy, ktoré by potvrdzovali hrozbu nadmerného šírenia biotických škodlivých činiteľov, nepredložil analýzu stavu populácie podkôrneho hmyzu v danom území a trend jej vývoja, analýzu stavu populácií prirodzených predátorov v danom území a trend jej vývoja, neuviedol zhodnotenie účinnosti navrhovaných opatrení ani % zníženia populácie podkôrneho hmyzu po vykonaní ťažby.

V podkladoch rozhodnutia nie sú uvedené výsledky analýz či výskumov reálneho stavu populácií chránených druhov a trendu ich vývoja na danom území pred a po vykonaní ťažby, výsledky výskumov stavu biotopov pred a po vykonaní ťažby.

Napriek ustanoveniu § 47 ods. 3 Správneho poriadku, podľa ktorého je správny orgán povinný uviesť, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia, rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu nemožno nájsť nič, čo by zodpovedalo tejto obligatórnej náležitosti správneho rozhodnutia. Pokiaľ teda súd prvého stupňa poukázal na to, že prvostupňové rozhodnutie okrem iného *„podrobne a zrozumiteľne vysvetľuje, aké boli vyjadrenia účastníkov konania, ako sa s nimi správny orgán vysporiadal, a ako hodnotil zistený skutkový stav“*, žalobca na rozdiel od súdu prvého stupňa v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu žiadne vyrovnanie sa s jeho vyššie citovanými námietkami neidentifikoval. Keďže žalovaný vo svojom rozhodnutí odkázal na odôvodnenie prvostupňového správneho orgánu, nemožno súhrnne tieto rozhodnutia hodnotiť inak, ako nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia.

Žalobca namietal vo svojom odvolaní aj to, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, keď neakceptoval jeho žalobnú námietku, že rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že aj keď sa súd prvého stupňa odvoláva vo svojom rozhodnutí tak na Smernicu o biotopoch, ako aj na zákon o ochrane prírody a krajiny, z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nemožno zistiť, ako vyhodnotil napadnuté rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu v kontexte s ustanoveniami právnych predpisov - čl. 6 ods. 2 Smernice o biotopoch, ustanovenia § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, § 22 ods. 1, 2 zákona o ochrane prírody a krajiny, ktoré zároveň citoval.

Vzhľadom na skutočnosť, že územie, na ktorom bola povolená výnimka, je súčasťou národných prírodných rezervácií a územia európskeho významu SKUEV Slovenský raj, bolo povinnosťou nielen správnych orgánov, ale aj súdu prvého stupňa, keďže žalobca túto námietku vo svojej žalobe vzniesol, vyhodnotiť zmysel a účel ochrany v osobitne chránených územiach prírody, vo vzťahu k udelenej výnimke a preskúmať, či správne orgány oboch stupňov dali presvedčivé a zrozumiteľné odpovede na otázku, ako z hľadiska ochrany území, ktoré predstavujú pôvodne alebo ľudskou činnosťou málo pozmenené biotopy európskeho významu alebo biotopy národného významu alebo biotopy druhov európskeho významu, alebo biotopy druhov národného významu, ktoré predstavujú nadregionálne biocentrum ako súčasť najvýznamnejšieho prírodného dedičstva štátu, je možné vyhodnotiť udelenie výnimky zo zákazov, ktoré majú túto ochranu zabezpečovať, ktoré podľa odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia má slúžiť na „rekonštrukciu a premenu týchto porastov lesohospodárskym zásahom“. Tejto argumentácii prvostupňového správneho orgánu, s ktorou sa stotožnil aj žalovaný, nemožno rozumieť. Zo samotnej definície národnej prírodnej rezervácie totiž vyplýva, že je lokalitou, ktorá predstavuje pôvodné alebo ľudskou činnosťou málo pozmenené biotopy európskeho významu. Premena takýchto biotopov „aktívnym lesohospodárskym zásahom“ nemôže mať iný následok, ako zmenu biotopov národnej prírodnej rezervácie z pôvodných alebo ľudskou činnosťou málo pozmenených biotopov na biotopy aktívne lesohospodársky manažované. Takéto územie však nespĺňa zákonnú definíciu národnej prírodnej rezervácie. Žalobca nedostal v správnom konaní odpoveď na zásadnú otázku, ktorou je rozdiel medzi ochranou prírody v národnej prírodnej rezervácii a obhospodarovaním lesa na území osobitne nechránenom. Ak výsledkom rozhodovania orgánov ochrany prírody môže a má byť pozmenený stav biotopov, ktoré boli na území vyhlásenom za národnú prírodnú rezerváciu pôvodné alebo ľudskou činnosťou málo pozmenené, potom je ťažko porozumieť, aký je zmysel a účel vyhlasovania určitých lokalít za osobitne chránené územia a v tomto prípade za národné prírodné rezervácie.

Žalobca tiež uviedol, že nemožno si nevšimnúť, že jedným z argumentov pre udelenie výnimky bola anticipácia zaradenia územia, na ktorom bola výnimka udelená do nižšieho (4. stupňa ochrany) vo vyjadrení Správy NP Slovenský raj. Žalobca však poukázal na to, že citovanými ustanoveniami zákona o ochrane prírody a krajiny vrátane ustanovení o obmedzeniach na území s 5. stupňom ochrany je viazaný nielen prvostupňový správny orgán a žalovaný, ale aj odborová organizácia ochrany prírody, a preto rozhodnutie o udelení

výnimky nebolo možné založiť na predpokladanom znížení existujúceho stupňa ochrany jednotlivých častí územia NP Slovenský raj.

Nakoniec žalobca v súvislosti s názorom prvostupňového súdu o tom, že identifikácia územia, na ktorom bola výnimka udelená, je možná prostredníctvom jednotiek priestorového rozdelenia lesa, poukázal na rozhodnutie ministra životného prostredia SR sp. zn. 6525/2011-1.10 zo dňa 02.04.2012 v druhovo identickej veci, v ktorom sa uvádza:

„Uvedené podklady však nemožno považovať za dostatočné pre zistenie skutočného stavu veci a pre hodnotenie odôvodnenosti prípadu pre povolenie činnosti podľa zákona. Pre rozhodovanie o povolení aplikácie chemických látok proti lykokazovi sadenicovému, tvrdoňovi smrekovému a kôrovnici smrekovcovej neboli žiadateľom predložené výsledky hodnotenia aktuálneho výskytu populácií týchto škodcov v uvedených JPRL a z toho vyplývajúci stav ohrozenosti lesných kultúr.“

„Nedostatok rozhodnutia ministerstva je, že na vykonanie povoloovaných činností určilo polohu len podľa JPRL a nie podľa parcelných čísel. Podľa ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (Katastrálny zákon) za parcelu sa považuje geometrické určenie, polohové určenie a zobrazenie pozemku v katastrálnej mape, v mape určeného operátu, alebo v geometrickom pláne s vyznačením jej parcelného čísla. JPRL sú oproti tomu rozdelením lesných pozemkov na účely hospodárskej správy lesov. Ako vyplýva z uvedených skutočností, rozhodnutie ministerstva neobsahuje určenie územia, pre ktoré bol vydaný súhlas na pozemnú aplikáciu chemických látok.“

Podľa názoru žalobcu, územie na ktorom na udeľuje výnimka územnej ochrany, nemožno identifikovať jednotkami definujúcimi hospodárskej úpravy lesa. Žalobca neargumentoval vo svojich podaniach tým, že uvedenie JPRL vo výroku rozhodnutia je nadbytočnou či nesprávnou časťou výroku. Jeho argumentácia bola opačná, a teda taká, že vo výroku ktorým je udelená výnimka z územnej ochrany, musí byť toto územie identifikované jednotkami geometrického a polohového určenia územia, teda parcelnými číslami parciel katastra nehnuteľností, pre ktoré sa výnimka udeľuje.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol žalobca odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10, § 246c a § 250ja O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a to bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že konanie je potrebné zastaviť.

Predmetom súdneho preskúmovacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného č. 3816/2012-2.2 z 20. februára 2012, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia v Košiciach č.: 2011/00646 z 28. novembra 2011 *o povolení výnimky zo zákazov ustanovených v § 16 ods.1 písm. b) a f) zákona č. 543/2002 Z.z. na zasahovanie do lesného porastu, poškodzovanie vegetačného a pôdneho krytu a na rušenie pokoja a ticha za účelom spracovania kalamity spôsobenej premnožením lykožrúta smrekového na území NPR Stratená, NPR Zejmarská roklina a NPR Sokol*. Uvedené výnimky boli platné do 31.12.2012.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona o ochrane prírody a krajiny orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

Podľa § 89 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane prírody a krajiny rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na uvedené zákonné ustanovenia ako aj stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. Snj 72/2013 z 24. júna 2014, podľa ktorého neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého, spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Správny orgán, resp. súd preto môže (ba dokonca musí) zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu konania.

V danej veci bola napadnutým rozhodnutím povolená výnimka zo zákazov ustanovených v § 16 ods.1 písm. b) a f) zákona č. 543/2002 Z.z. na zasahovanie do lesného porastu, poškodzovanie vegetačného a pôdneho krytu a na rušenie pokoja a ticha, pričom výnimka bola platná do 31.12.2012. Čas, do ktorého bola povolená realizácia výnimky teda uplynul už v čase rozhodovania krajského súdu (15. októbra 2013).

Neplatnosť povolenej výnimky spôsobenej uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje.

V čase rozhodovania súdu prvého stupňa už uplynul čas, na ktorý bola povolená výnimka preskúmaným rozhodnutím žalovaného. V dôsledku toho žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu stratilo platnosť (uplynutím času, na ktorý bolo vydané). To znamená, že v čase súdneho prieskumu už neexistovalo rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Podmienky pre postup podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku preto splnené neboli. Súd prvého stupňa rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobu na preskúmanie rozhodnutia, ktoré zo zákona stratilo platnosť zamietol.

Odvolačný súd preto podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. a s § 246c ods.1 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie podľa § 104 v spojení s § 246c ods.1 O.s.p. zastavil, pretože konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie rozhodnutia, ktoré na základe zákona stratilo platnosť a účinnosť. Zo skutkových okolností danej veci je zrejmé, že prvostupňové rozhodnutie žalovaného zo zákona stratilo platnosť, v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutie žalovaného zo zákona stratilo účinnosť, a teda v danom prípade nejde o rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods.3 O.s.p.) a súčasne napadnutým rozhodnutím žalovaného žalobca nemôže byť ukrátený na svojich právach (§ 247 ods.1 O.s.p.).

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 246c O.s.p. v spojení s § 224 ods.1 a s § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p.. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. mája 2015

JUDr. Alena Adamcová, v. r.
predsedníčka senátu:

Za správnosť vyhotovenia :

Mgr. Karin Fedorová